

архимандрит Јован Крестјанкин
ПРОМИСАО БОЖИЈИ

Драги оче К.!

Вас боли душа! И добро је што Вас боли! Ваше срце се облива сузама и крвљу, и то је најснажније средство пред Богом, које је за нашу Отаџбину и Цркву лековитије од свих друштава, речи и парола.

Уколико бисте том делотворном средству, које исходи из Ваше душе и срца, присајединили љубав, неосуђивање и несумњиву веру у промисао Божији, онда Ваш бол не би био узалудан.

Сада Вас, међутим, непријатељ управо тиме поткрада и удаљује од јединог уистину хришћанског, спасоносног пута, водећи Вас ка узбурканим политичким страстима, које немају ништа заједничко са оним, због чега Ви плачете.

Ни ја, ни Ви, драги оче К., нисмо позвани да судимо о патријарху. Он стоји пред судом Божијим, као и пред судом архијереја. Нама је заповеђена само молитва за оне, којима је Господ поверио власт - молитва до оног времена, док им Господ ту власт не одузме.

Све, што позлеђује душу и срце, требало би - опет до суда Божијег - покривати молитвом и болом.

Да ли државни руководитељи - било да су комунисти, демократи или неки други - имају силу и власт?

Не постоји власт која није од Бога.

За време док је био на катедри, епископ Нон је преживео две смене власти. И управитеља - многобошца (паганина), и управитеља* - хришћанина он је сусрео на исти начин: крстом и поздравном беседом. Међутим, многобошца је поздравио као бич у руци Божијој а православног као милост и благослов Божији.

Не заборавите на то.

У свим временима, светом управља промисао Божији. Зар ћемо и њему судити?

Трпљење, спасоносно трпљење, у свим временима обећава спасење. Спашће се онај ко претрпи (тј. остане до краја веран Богу).

Кад је у питању мој сопствени живот, морам да се сетим благослова који сам добио од патријарха у тренутку дубоке пометње у мојој души.

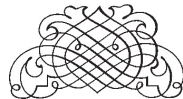
На моје питање како да поступим када спољашњи и унутрашњи смутљивци захтевају да се иде њиховим трагом, свјатјејши патријарх Алексеј Први је одговорио:

"Драги баћушка, шта сам Вам дао кад сам Вас рукополагао?"

"Службеник."

"Према томе, испуните све што је тамо написано, а све што затим дође, трпите."

Нека то и Вама буде одговор.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

35. НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

Лк. 18, 18 - 27, зач. 91;

Кол. 13, 12 - 16; зач. 258.

свети Атанасије Велики,

свети Атанасије Велики
СМРТ И ВАСКРСЕЊЕ

из књиге О ОЧОВЕЧЕЊУ БОГА ЛОГОСА

Ако се смрт побеђује знаком крста и вером у Христа, истина сведочи о томе да је Сам Христос, а не неко други, Онај Који је подигао победнички трофеј и извојевао победу над смрћу; и том победом учинио је смрт немоћном. А пошто смрт претходно беше силна, због чега је људима и изгледала ужасна, и пошто сада, после Спаситељевог доласка и после смрти и Васкрсења Његовога тела, смрт бива презрена, јасно је да је Тај Христос, Који је уздигнут на крст, уништио и победио смрт. Наиме, као што се иза ноћи рађа Сунце, и сви земаљски крајеви бивају обасјани њиме, те нема никакве сумње да је то Сунце, свуда распростирући своју светлост, одагнало таму и све озарило; тако и сада, пошто после Спаситељевог јављања у телу и после Његове кончине на крсту смрт бива презрена и сатрвена, јасно је да је Спаситељ Тај Који се јавио у телу, односно "Који је смрт уништио", и Који свакодневно Својим ученицима показује победничке трофеје

што је од смрти освојио.

Јер, кад неко види људе, који су по својој природи нејаки, како хитају ка смрти и како не страхују због пропасти коју она доноси, нити се плаше силаска у ад, него га драге воље изазивају; и како не дрхте пред мукама, већ радије изабирају да похрле у смрт него да живе у овом животу; или кад неко види како мушкарци и жене и мала деца, због вере у Христа, хрле ка смрти и бацају се у њен загрљај, ко може бити толико безуман, или ко може бити толико неверан, или ко може бити толико осакаћенога ума да не може схватити и разумети да је Христос, у чије име се људи и предају страдању, Онај Који свакоме нуди и дарује победу над смрћу, и Који чини да смрт буде немоћна пред сваким ко има веру и ко носи знак крста? Наиме, ако неко угледа згажену змију, иако је свестан колико је она раније била опасна, он ипак више не сумња да је она мртва и потпуно безопасна - осим ако није скренуо

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

с ума и ако нису болесна чула његовог тела. Или, видевши како се деца играју са неким лавом, коли неће помислити или да је лав мртав или да је сасвим изгубио снагу? Према томе, као што се властитим очима можемо уверити у истинитост свега овога, тако исто, видећи како су презрели

смрт и како јој се ругају они који у Христа верују, нека нико више не буде маловеран и нека не сумња да је Христос уништио смрт и да је пропаст, коју она доноси, укинута и заустављена.

архиепископ Јован (Шаховској)
АПОКАЛИПСА СИТНОГ ГРИЈЕХА

Ситни гријех, као што је дуван, у људском друштву се до те је мјере претворио у навик, да му оно, чак, указује различне погодности. Гдје само не можеш наћи цигарету! На сваком кораку можеш видјети пепелару, свуда постоје специјалне просторије, вагони, купеи - "за пушаче". Нећемо преувеличати ако кажемо да цијели свијет личи на једну огромну собу, тачније, један огромни вагон у међузвјезданим сферама - "за пушаче". "Пуше" - ситно-спокојно гријеше сви: стари и мали, болесни и здрави, научници и прости народ... Злочинцу пред погубљењем дозвољавају да испуши цигарету. Буквално испада да је мало ваздуха у атмосфери, или да је он превише пријесан, па треба себи створити некакав задимљени, отровни ваздух и дисати, дисати тим отровом, и наслађивати се тим димом. И заиста - сви се и наслађују. До те мјере, да је "непушач" - појава готово исто тако ријетка, као и човјек који "никад не лаже", или који се "ни над ким не узвисује"... Трговина дуваном је једна од најзначајнијих на свијету, и сваке године милиони људи се труде да доставе могућност другим

милионима и милионима - да удишу тај гадни, јетки дим, да би могли да омамљују његовом наркомом своју главу и сав свој организам.

Да ли је у природи човјека да ситно, наркотички гријешите - да "пушите"? Само питање је чудно. Да ли је у природи човјека да иде против своје природе? Да ли је у твојој природи да се дрогираш? Наслађивање кокаином држава забрањује; трговину дуваном - поспјешује. Ситне гријехе људски закон дозвољава; они не одводе човјека у затвор. Сви су криви у ситним гријесима, и нико неће да због њих на људе баци камен. Дуван, тај "мали кокаин" је дозвољен, као мала лаж, као незнатна неправда, као убиство човјека у срцу или у утроби. Али не говори тако Откровење Божије - воља Живог Бога. Господ се не мири ни са малом лажу, ни са једном једином убиственом рјечју, ни са једним јединим прељубодејним погледом. Малена травчица беззакоња исто је тако грешна пред Господом, као што је и велико дрво злочина. Мноштво ситних сагрешења пада несумњиво теже на душу човјека,

него неколико великих, која увијек стоје у човјековом памћењу и која увијек могу бити скинута покајањем. И, свети човјек није, наравно, онај који чини велика дјела, него онај који себе уздржава и од најситнијих сагрешења.

Против великог гријеха је лакше почети борбу, лакше је замрзити његово приближавање. Познат је случај са праведним Антонијем Муромским. Код њега су биле дошле двије жене: једна је била скрушена због једног свог великог гријеха; друга је, пак, самозадовољно свједочила о својем неучествовању ни у каквом великом гријеху. Пошто их је срео на путу, старац је првој рекао да пође и да му донесе велики камен, а другој - да сакупи доста малих каменчића. Послије неколико минута жене су се вратиле са камењем. Старац им је тада рекао: "А сада однесите и поставите то камење тачно на она мјеста, на којим сте их и нашле". Жена са великим каменом је лако пронашла мјесто одакле је узела камен; друга се, пак, сметено вртила унаоколо, тражећи гњездашца својих каменчића, и вратила се на крају код старца са својим каменчићима. Прозорљиви Антоније им је објаснио шта то камење значи... Код друге жене они су представљали многобројне гријехе на које је она навикла, сматрала их за ништавне и никада се због њих није кајала. Она се није сјећала својих ситних гријехова и малих експлозија страсти, и то је одражавало неславно стање њене душе, која није била способна чак ни за покајање. А прва је жена, памтећи свој велики гријех, боло-

вала тим гријехом и скинула га са своје душе.

Множина малих, недостојних навика је - жабокречина за душу човјекову, ако их човјек у себи утврди и одомаћи, или ако их доживи као "неизбјежно" зло, против којег "нема потребе" и против којег "се не може" борити. И баш ту човјек упада у клопку непријатеља Божијег. "Нисам ја светац", "ја у свијету живим", "морам да живим као и сви људи што живе"... умирује себе гунђајућа савјест вјерника. Човјече, човјече, наравно да ти ниси светац, наравно да ти "живиш у свијету" и "мораш живјети као сви људи", и зато - рађај се као и сви људи, умири као они, гледај, слушај, говори, као они, али шта ти треба да преступаш Закон Бога - "као они"? Зашто би ти морално миомирисао "као они"? Замисли се над тим, човјече.

Како је тешко души да се покрене са пута по којем га води лажна, али навикнута мисао! Психологија атеистичког свијета овога тако се чврсто урезала у психички свијет савременог човјека, да у односу на гријех и на преступања против Божијих Закона готово сви људи поступају једнако - по једном калупу. Најжалосније је то, што је зло утвило у главе људима да захтјеве гријеха називају "захтјевима природе". Захтјеви природе су - дисати, умјерено се хранити, огријевати се, одвајати дио дана за сан, али никако не - дрогирати свој организам, бесмислено привезивати себе за фатаморгану, за дим..